

انشر مکتوب

نگاهی به روند آماده شدن شهر مسکو
برای میزبانی بازی های المپیک ۲۰۱۰

مسکو بازی های المپیک خبر مقدم می گرید

سرگئی پوینف - الکسی سربینتسکی

به کوشش مهدی زارعی - محمدعلی قهرمانپور

نشر همگو

مسکو به بازی های المپیک
پیشقدم می‌گوید
رنی پوئف - آلکسی سربینتسکی

ناشر: همگو

مدیر: سید باسم الرسام

صفحه آرایی: حسن - آج زوار

شابک: ۹۷۸-۶۱۲-۹۶۷۴۹-۶-۵

چاپ و صفحه‌آرایی: همگو

نوبت چاپ: نخست، ۱۳۹۸

تیراژ: ۵۰۰ نسخه

آدرس: تهران، صندوق پستی ۱۹۳۵۶۷۵۳۵۵

تلفن: ۰۲۱۲۲۳۹۷۱۸۹ - ۰۹۱۲۳۵۸۵۸۴۲

سرشناسه:

پوپوف، پیرگورگوریچ

Popov, Përgor'ich

عنوان و نام پدیدآور:

مسکو به رویدادهای المپیک خیزش می‌گوید:

نگاهی به رویدادهای المپیک در شهر مسکو برای میزبانی بازی‌های المپیک ۱۹۸۰

سرگئی پوپوف، الکسی سربینیتسکی: به کوشش مهدی زارعی، محمدعلی قهرمانپور.

تهران: همکو، ۱۳۹۸.

مشخصات نشر:

مشخصات ظاهری:

۱۴۰ ص: مصور (بخشی رنگی)، ج. ر.، ۵/۲۱ س.م.

فروست:

تاریخ ورزش: ۵.

شابک:

۹۷۸-۶۶۶-۹۹۶۷۹-۶-۵: ۱۵۰۰۰۰ ریال

وضعیت فهرست نویسی:

فیا

یادداشت:

Olympic Games come to Moscow, 1978: عنوان اصلی:

عنوان دیگر:

نگاهی به روند آماده شدن شهر مسکو برای میزبانی بازی‌های المپیک ۱۹۸۰.

موضوع:

بازیهای المپیک (بیست و دومین): ۱۲۸۰ = ۱۲۵۹: مسکو، روسیه.

موضوع:

Olympic Games (22nd : 1980 : Moscow, Russia

موضوع:

ورزش -- تسهیلات -- روسیه -- مسکو

موضوع:

Sports facilities -- Russia (Federation) -- Moscow

شناسه افزوده:

سربینیتسکی، الکسی

شناسه افزوده:

Srebnitskii, Aleksei

شناسه افزوده:

زارعی، مهدی، ۱۳۶۱ -- مترجم

شناسه افزوده:

قهرمانپور، محمدعلی، ۱۳۶۲ -- مترجم

شناسه افزوده:

Ghahremanpoor, Mohammadali

رده بندی کنگره:

GV۷۷۲

رده بندی دیویی:

۷۹۶/۴۸-۹۴۷

شماره کتابشناسی ملی:

۵۷۲۲۵۶۱

فهرست

نشر هم‌قد

www.ketab.ir

پیشگفتار ۷

متن کتاب ۱۳

پیشگفتار

پس از گذشت هفت دوره از حضور اتحاد جماهیر شوروی در بازی‌های المپیک، پایتخت «سرزمین شوراها» برای میزبانی بازی‌های المپیک بیست و دوم برگزیده شد؛ این اتفاق در دوره‌ی ریاست «لرد کیلانی» بر کمیته‌ی بین‌المللی المپیک (IOC) رخ داد و در نهایت مسکو - در رقابت با «لس آنجلس» - این افتخار را پیدا کرد تا به عنوان اولین شهر کمونیست جهان، پذیرای ورزشکاران دنیا باشد. در حقیقت، برای نخستین بار سیستم خودمختاری کشور میزبان المپیک، غیر از سرمایه‌داری بود.

میزبانی شوروی بدون دردسر و چالش پیش نرفت. در ادوار قبلی بازی‌ها نیز عبارت «تحریم المپیک» بارها به گوش خورده بود اما این بار حمله‌ی اتحاد جماهیر شوروی به افغانستان، بهانه را برای دشمنان «اردوگاه چپ» مهیا ساخت. وقتی شوروی در دسامبر ۱۹۷۹ به افغانستان تجاوز کرد، «جیمی کارتر» رئیس جمهوری وقت آمریکا پرچم اردوگاه‌های بایکوت گسترده‌ی المپیک ۱۹۸۰ شد. او حتی ورزشکاران آمریکایی را تهدید کرد که در صورت سفر به شوروی، گذرنامه‌ی آنها باطل می‌شود! با این وجود، دیگر تداوم آمریکا تاحدی راهبردی متفاوت را در پیش گرفتند: فرانسه، استرالیا و بریتانیا از تحریم مسابقات حمایت کردند اما در عین حال اختیار رفتن یا نرفتن به المپیک را به عهده‌ی خود ورزشکاران سپردند. این گونه بود که قهرمانان این کشورها، علی‌رغم حمایت دولت‌های خود از سیاست آمریکا، به مسکو سفر کردند. در روز آغازین نیز کمیته‌ی ملی المپیک بریتانیا با یک پرچم در مراسم افتتاحیه شرکت کرد اما هیچ‌کدام از ورزشکاران این کشور در رژه حضور نیافتند (به عبارت ساده‌تر، اجازه‌ی رژه به هر ورزشکار بریتانیایی داده نشد) هرچند مشکلی برای شرکت در رقابت‌ها نداشتند.

در مقابل، برخی از کشورها همچون جمهوری فدرال آلمان و ژاپن از حضور ورزشکاران خود در بازی‌ها جلوگیری به عمل آوردند که در نهایت باعث کاهش کشورهای غایب به عدد ۶۵ رسید. از این تعداد، حدود ۵۰ کشور در حمایت از آمریکا، بازی‌ها را تحریم کردند اما برخی دیگر همانند ایران به صورت مستقل، از حضور در المپیک کنار کشیدند.

در ایران شورای انقلاب - به عنوان بالاترین نهاد تصمیم‌گیری کشور - برای

حمایت از «برادران افغان» تصمیم به تحریم بازی‌ها گرفت. این درحالی بود که به عنوان نمونه تیم ملی فوتبال ایران مرحله‌ی مقدماتی را با موفقیتی چشمگیر - با حداقل تدارکات و آماده‌سازی - پشت سر نهاده و به المپیک صعود کرده بود. در آن روزها برخی از مردان سیاسی همچون «د مطفی چمران» معتقد بودند که «تحت هر شرایطی باید به المپیک برویم» اما در مقابل، گروهی دیگر مخالف حضور در شوروی بودند؛ یکی از این افراد معتقد بود «با اصل بازی‌های المپیک مخالفم، چون المپیک بازی یونان است و به وجود آمده‌ی غرب». در هر حال پس از اندکی کسر وقت، سازمان غیبت ایران نیز در مسابقات ۱۹۸۰ قطعی شد.

در چنین شرایطی مسابقات روز ۱۹ ژوئیه با حضور ۵۱۷۹ ورزشکار (۱۱۱۵ زن و ۴۰۶۴ مرد) از هشتاد کشور در استادیوم ۱۰۲ هزار نفره‌ی لنین افتتاح شد. «لئوید برنر» - رهبر شوروی - بازی‌ها را رسماً افتتاح کرد و «نیکلای آندریانف» ژنرال سرشناس و مربیان سوگندنامه‌ی مسابقات را قرائت کرد. «الکساندر ماسلن» کشتی‌گیر مشهور و رقیب غلامرضا تختی - سوگندنامه‌ی مقامات رسمی را خواند و «سرگئی بلوف» بسکتبالیست روس مشعل بازی‌ها را شعله‌ور ساخت. این مشعل حدود ۵۰۰ کیلومتر به طریقه‌ی امدادی راه پیموده بود. در چند روز پیشکاران آنگولا و موزامبیک به خانواده‌ی بازی‌ها اضافه شده بودند، اما تعداد کشورها به کمترین میزان از سال ۱۹۵۶ تا به آن روز رسید.

کشور میزبان آخرین کشوری بود که در رژه شرکت کرد و «نای دالبوشین» قهرمان کشتی فرنگی شوروی پیشاپیش دیگر ورزشکاران کشورش، «چم شوروی» را حمل کرد. در روز افتتاحیه آهنگ‌هایی از «دیمیتری شستاکوویچ» - موسیقیدان شهیر روس - نیز در استادیوم پخش شد.

۲۶۸۵ نویسنده مطبوعات و ۲۹۳۰ گزارشگر رادیو و تلویزیون در طول بازی‌ها اتفاقات رخ داده را به سراسر جهان مخابره می‌کردند. تعداد رقابت‌ها به ۲۰۳ مسابقه در ۲۱ رشته‌ی ورزشی رسیده بود که مسابقات دوومیدانی در ورزشگاه اصلی و دیگر پیکارها در ۶۹ ورزشگاه - در شهرهای مختلف -

برگزار شدند.

مرمت مترو، آماده‌سازی دهکده‌ی بازی‌ها و پذیرایی از نمایندگان کلیه‌ی کشورهای هزینه‌ای دو میلیارد دلاری در برداشت که شوروی به‌خوبی از عهده‌ی پرداخت این هزینه برآمد. تلاش روس‌ها برای مصادره‌ی یکی از دستاوردهای «امپریالیسم» چشمگیر بود تا آنجاکه «ایگناتی نوویکف» رئیس کمیته‌ی اجرایی بازی‌ها در سخنرانی روز گشایش از کلمه‌ی تاواریش (تلقین) نیز استفاده کرد که اصطلاحی مخصوص کمونیست‌ها به‌شمار می‌رفت. پس از او لرد کیلنلین در آخرین روزهای ریاست خود بر IOC پست میکره‌ی ن رفت و خواستار آن شد که ورزشکاران بدون توجه به مسایل سیاسی، را نمردانه پیکار کنند. او مدعی شد «بازی‌های المپیک با خصوصیات جسمی، فردی، نسل به نسل پیش می‌رود و به مسایل سیاسی کاری ندارد». با راج ۹۰ غیبت ۶۵ کشور در رقابت‌ها، سخنان لرد درمانده بیشتر به یک کلامی بوف شبیه بود.

آتش المپیک پس از شعله‌ور شدن در آذرگاه استادیوم لنین به شهرهای کی‌یف، لنینگراد، تالین و سنسک نیز انتقال پیدا کرد و پیکارها با رقابت‌های تیراندازی، دوچرخه‌سواری، باده، شنا و وزنه‌برداری آغاز گردید.

هر روز، نشریه‌ای با زمینه سپید و زیت به زبان‌های مختلف انتشار می‌یافت و آخرین اخبار را در اختیار ورزش‌رستان قرار می‌داد و برای نخستین بار جوایزی ویژه برای خبرنگاران نیز مندرج شد بود. سازماندهی رقابت‌ها آنچنان قوی بود که ورزشکاران پنج قاره جهان به تحسین روس‌ها گشودند. سرانجام مسابقات در شرایطی روز سوم افتتاح یافت که در جریان مسابقات، ۳۶ رکورد جهانی و ۷۴ رکورد المپیک شکست خورد. شوروی با ۸۰ مدال طلا بر سکوی نخست ایستاد و آلمان شرقی با ۷۱ طلا و بلغارستان با ۸ مدال طلا رتبه‌های دوم و سوم را به خود اختصاص دادند. هم‌پیمانان آمریکا نیز توفیقی کسب نکردند و ورزشکاران بریتانیایی که از سوی دولت مارگارت تاچر حمایت نشدند، با کسب پنج نشان طلا مقامی بهتر از نهم به دست نیاوردند.